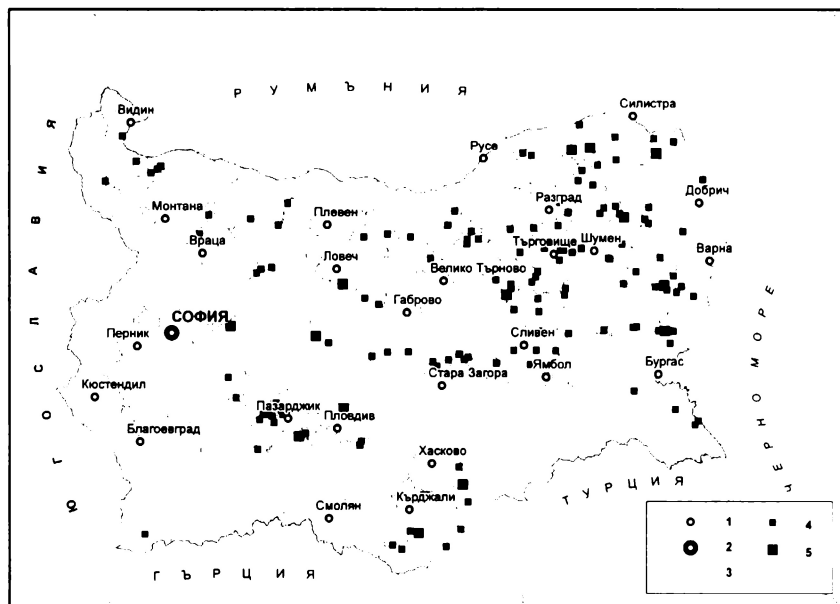

и гр. (фиг. 17).

През 1934 г. териториалното разпределение на селищата от тази група се запазва и не се наблюдават съществени изменения в сравнение с 1900 г. Открояват се някои общини с голям брой населени места – Пазарджик (с. Сарая, Братаница, Мокрище и др.); Септември (Семчиново, Злокучене и др.); Долни чифлик (Гроздьово, Нова шипка, и др.); Котел (Котел, Медвен и др.); Поморие (Косовец, Гълъбец и др.) и Сливен (Калояново, Самуилово, Тополчане, Сотиря, Сливен, Ичера и др.) (Приложение 25).

Фиг. 18. Териториално разпределение на селищата с относителен дял на ромското население от 10-30 % през 1946 г. (виж легендата на фиг. 17)
 Fig. 18. Spatial distribution of the settlements with relative share of Roma population from 10 to 30% as of 1946 (see the legend of Fig. 17)

През 1946 г. се засилва концентрацията на селищата от тази група в Североизточна България, където се намират над 70 % от тях: община Исперих (селата Драгомъж, Къпиновци, Вазов), Кайнарджа (Голеш, Войново), Попово (Априлово, Еленово, Гагово), Търговище (Руец, Острец, Здравец), Шумен (Илия Блъсково, Благово, Новосел) и гр. Наблюдава се увеличаване на броя на селищата в централните части на Задбалканските котловини – Мъглиж (Паничерево, Зимница, Едрево, Нова махала, Тулово), Павел баня (Осетеново, Габарево) и гр. Запазва се високата концентрация и в района на Септември (Злокучене, Семчиново, Ковачево, Септември) и Пазарджик (Сарая, Братаница, Юнаците, Гелеменово). В Северозападна България тази група е представена само от няколко селища – Видин (Дунавци), Димово (Септемврийци), Лом (Крива бара, Василонци, Сталийска махала), Враца (Три кладенци, Лиляче), Бяла Слатина (Попица) (фиг. 18).